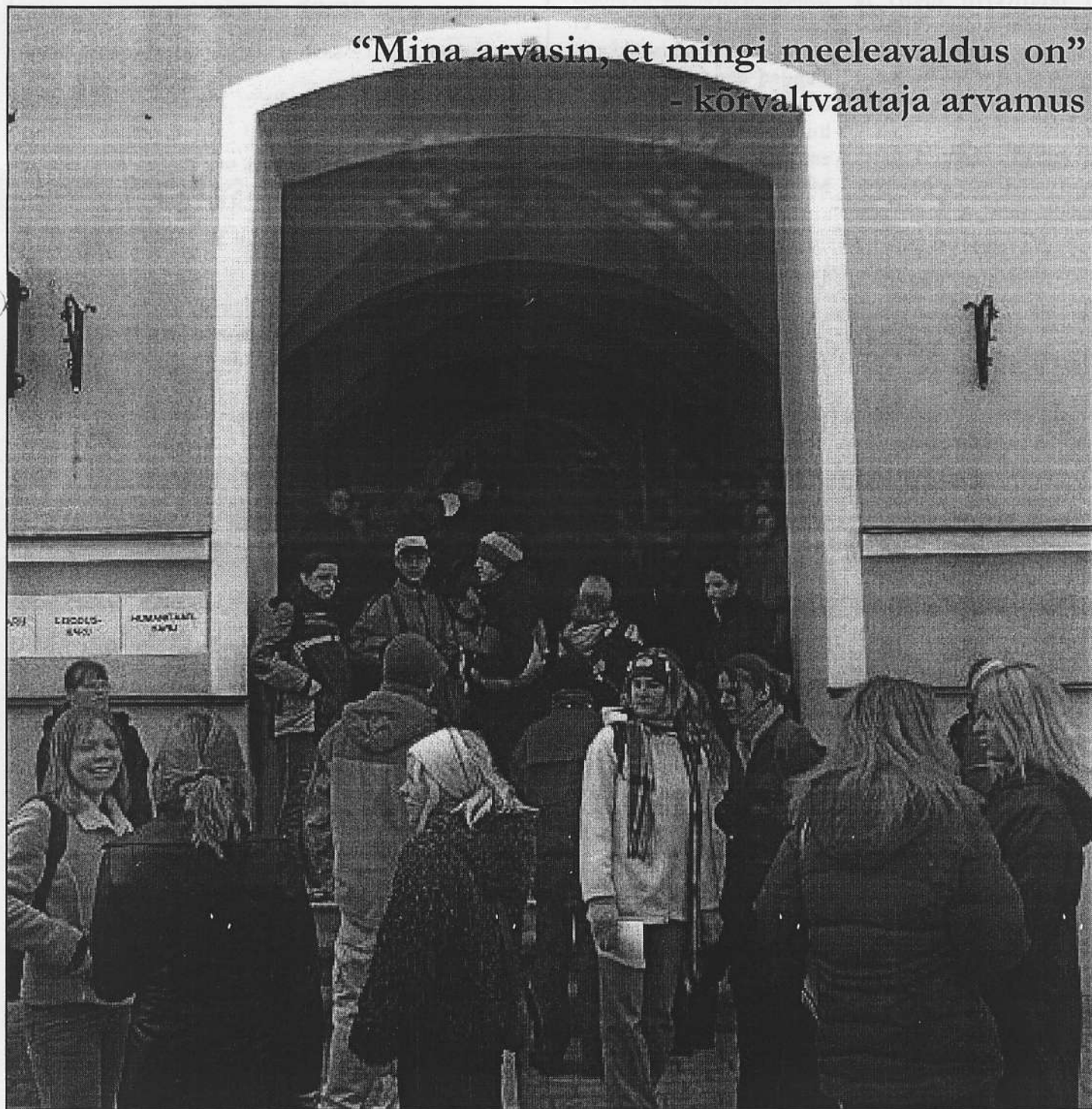

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALEHT | AASTAST 1925

APRILL 2003

“Mina arvasin, et mingi meeleavaldus on”
- kõrvaltvaataja arvamus

HEA KOOLISÖÖGI SALADUSED / PIKEM MÕTISKLUS KARUPÜKSTE OLEMUSE ÜLE

MEELEAVALDUS TREFFFOONIAS? EI, SISSEASTUJAD!

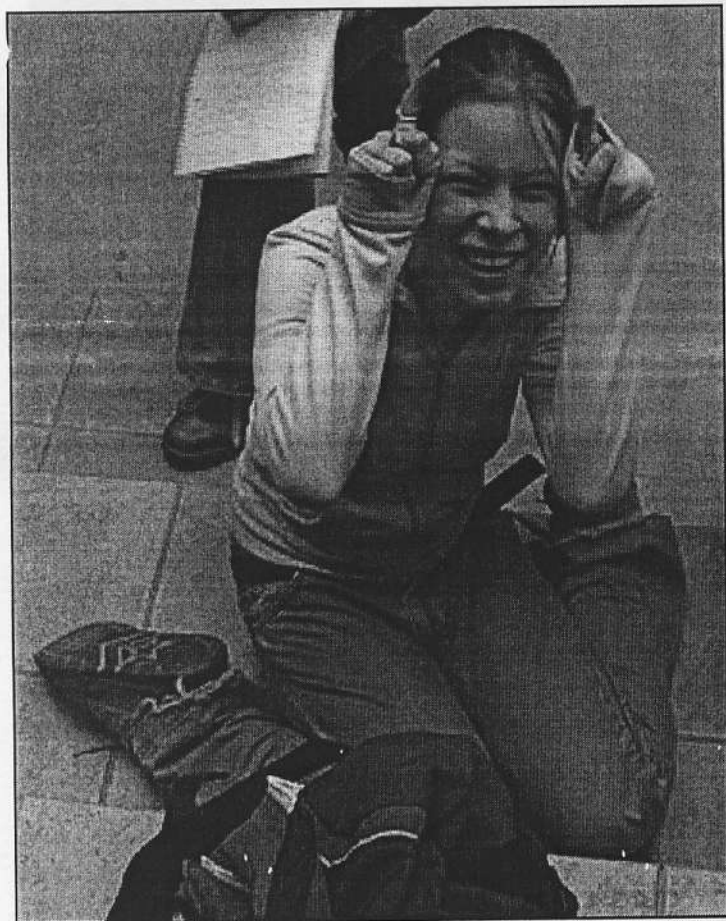
1. APRILLIL JÄI RELIIKVIA SIISKI TREFFNERI KÄTTE / TUTVUME LÄHEMALT õp. SEEVRIGA

Meeleavaldus Trefffoonias? Ei, sisseastujad!

**Triin, Mari,
Kadri ja Piibe**

Tegime potentsiaalsete rebastega inimkatseid. Lõbu oli laialt(eriti meil) ja loodetavasti suutsime pingeid maandada. Idee oli panna neid tegema pantomiimi teerulist teeheeni. Tulemusi võite näha piltidelt. Statistikat: enamus kirjutas sinise pastakaga (väitsime, et nii sisse ei saa), järgnes musta

pastakaga kirjutajate hulk (väitsime, et nii sisse ei saa). Esindatud oli ka harilik pliiats (väitsime, et ka nii sisse ei saa). Oli ka kergeusklikke. Tunded enne katseid olid erinevad: hirmust, paanikast ja hullumisest absoluutse enesekindluseni. Meil jäi üle vaid edu soovida!

Pantomiim: jänes, MHG-st; katsetele oli end ilmutanud meeleetus koguses härmakaid. Kas neil on plaan HTG üle võtta? Kas 13 õ näidend saab reaalsuseks? Kas nad on spioonid või lihtsalt ülejooksikud? Seda näitab vaid aeg...

"Härmast jookseksin hea meelega esimesel võimalusel minema, liiga kaua seal oldud!" - Meid püütakse segadusse ajada. Ärge uskuge kõike, mida räägitakse! See võib olla PLAAN!

P.S. Härmakas kirjutasessees sellest, kuidas mingi pensionär teda bussis jöllitas. Khmm... põnev! Kas sellest piisab HTG jaoks?

3	0	5	0	7
---	---	---	---	---

1. PERENIMI MEHU
(trükkimiseks)

EESNIMI PLÕKKI poiss ☐ tüdruk ☒

2. Elukoht: PÕLVA PÕLVA
(maakond) (vaid / linn)

HIMNASTE 14
(tänav, maja, krt.)

3. Kontakttelefonid: kodus 04972962 või vanemate töökohas

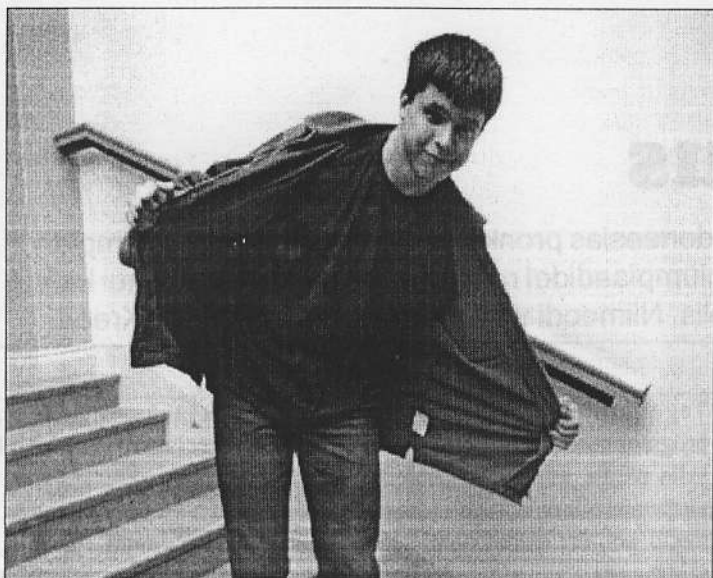
EMT/GSM 05237994 e-mail mehu8vedea@kot.ee

4. Kool ja klass, kus praegu õpid: HTG

Palusime paaril praegusel treffneristil sooritada sisseastumiskatsete üldtest. Tulemusi veel ei tea, aga kuuldavasti olevat lihtne olnud. No, aga nad on juba sees ka...

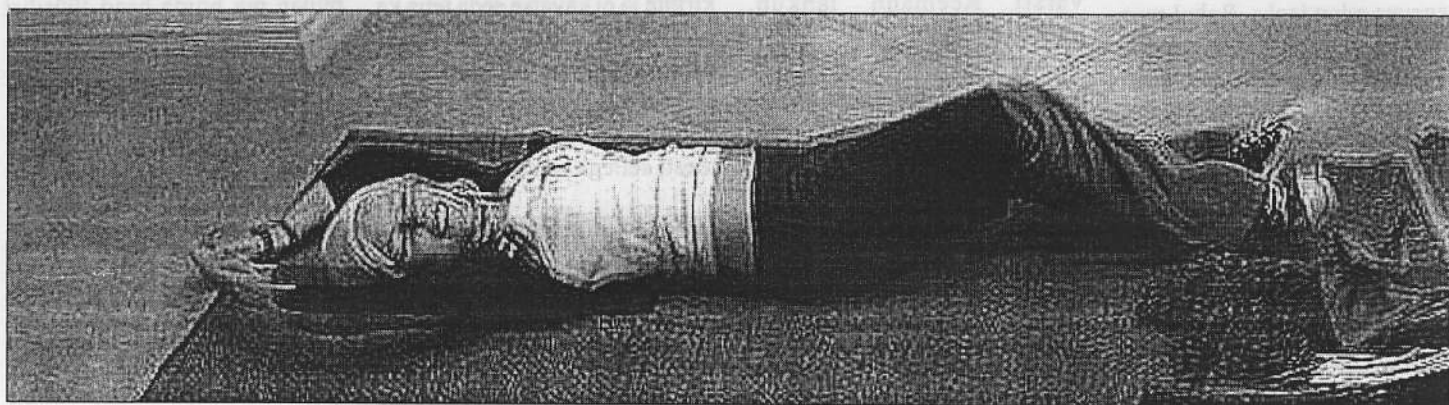
Mari tekitas paanikat kiirlausega: "Mis selle kuuenda küsimuse vastus oligi? Noh see, et kas stabiilse eruditsiooni seisukohalt võib indiviid eirata abstraktse käitumise kriteeriumi?" Hämming...

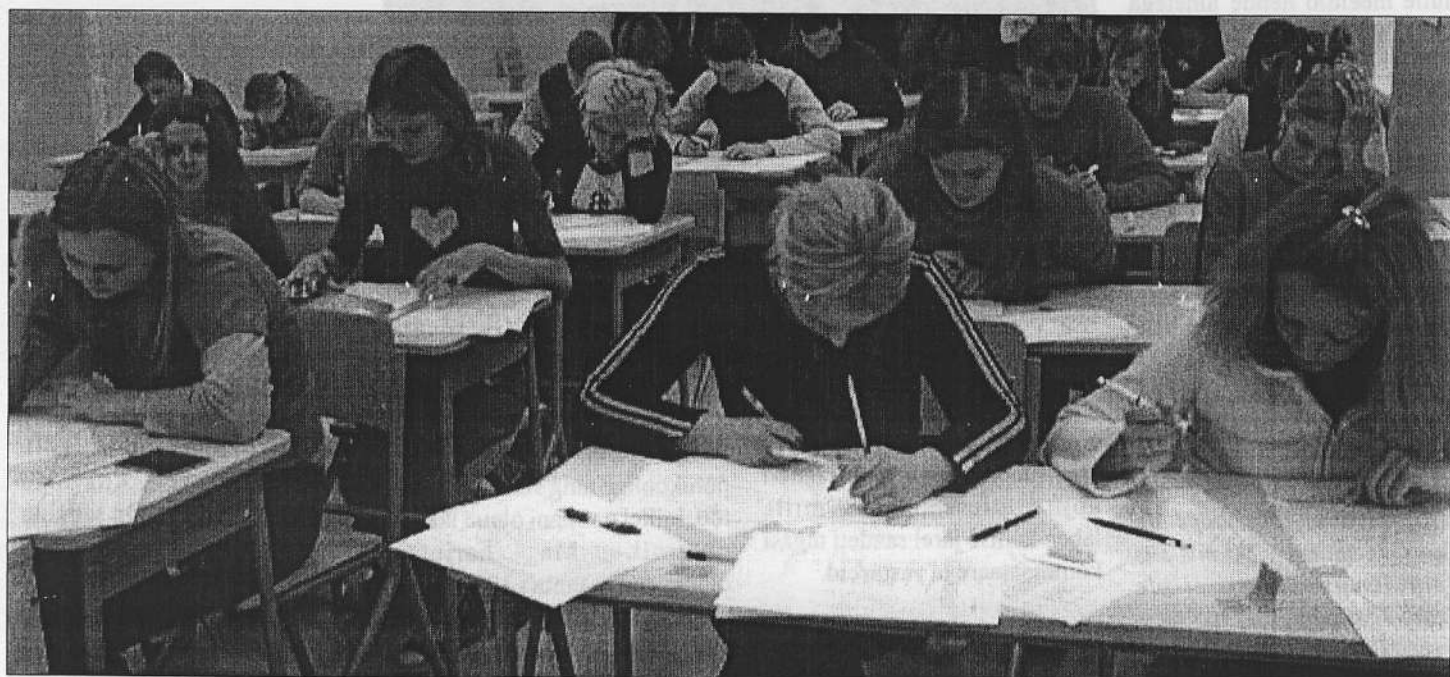
Kas gigolo või teeleht? Pärast pantomiimi võis noormees koolimajast rahuliku südamega lahkuda.

Pantomiim: hambaarst. Mariliini unistuste amet.

"Teerull? Kohe!" Ja nii langeti meie ees uksematile ja sündis ehtne teerull. Braavo! Kerli oli üks vähestest, kes arvas, et katsed olid lihtsad.

Tulevased rebased, pea käte vahel, harjutamas meie kooli mugavate toolide peal istumist. Ka klassiruumis ei jätnud me neid rahule :-)

Mihkel Kree - tark mees taskus

Eelmisel suvel füüsika rahvusvahelisel olümpiaadil Indoneesias pronksmedal ja informaatikaolümpiaadil Koreas hõbemedal. Palju kõrgeid kohti vabariiklikel olümpiaadidel nii informaatikas, füüsikas kui ka matemaatikas. Ja peale kõige selle õpib ta meie koolis. Niimoodi võib iseloomustada Mihkel Kreed.

Mihkel

Kas sa oled rahul nende saavutustega olümpiaadidel, mida kõrvalseisjad imetlevad ja mille peale õpetajad plaksutavad?

Jah, olümpiaadid on olnud juba pikka aega üsna igapäevane tegevus minu jaoks. Rahul saan ma olla isegi suhteliselt palju, sest olen jõudnud väga kõrgele, täitnud oma esialgsed eesmärgid, see tähendab jõudnud välja rahvusvaheliste olümpiaadideni.

Kuid mis on see, mis paneb sind tegutsema ja tegema tohutul hulgal iseseisvat tööd?

Kui ühe sõnaga öelda, siis motiveerib olümpiaadidel osalema auahnus. Aga seal on ka midagi enamat, mille pärast mulle meeldib nende aineteiga süvitsi tegeleda.

Näiteks?

Viimasel ajal on füüsika eriti meelelähedaseks muutunud. Füüsika tegeleb põhiliselt meid ümbritsevate fenomenide kirjeldamise ja uurimisega. Samas, kui on võimalik loodusnähtusi kirjeldada ka matemaatiliselt, siis see on minu jaoks juba ülim tunne.

Juurde astub otse Gabrieli rollist väljunud füüsikaõpetaja Madis Reemann. "No mis siis lõpptulemus oli, ma ei ole jõudnud vaadata?"

Kree: "Lõpptulemus?"

Reemann: "Jah..."

Kree: "Jäin esimesele kohale 2 punktiga alla." (lugejate

informeerimiseks olgu öeldud, et jutt käib vabariiklikust füüsikaolümpiaadist)

Reemann: "Jah..."

Seejärel läheb jutujätk üle Tallinna Reaalkooli tugevale tasemele ja meie kooli füüsikatundide väikesele arvule. Varsti Reemann lahkub. Intervjuu jätkub.

Kuidas ja millal üldse tekkis nii lähedane suhe reaalineteaga?

See hakkas põhikoolis pihta, algul väikesed maakonna olümpiaadid ja mingist hetkest, umbes kaheksandast-üheksandast klassist, tuli juurde Täppisteaduste kool, millel oli suur roll minu juhatamises reaalsuuna peale. Sealt saadeti koju ülesandeid, mille lahendamise järel saadeti tagasi kommentaare ja vastuseid.

Oled siin maininud füüsikat ja matemaikat, aga kuidas informaatikaga kokku puutusid?

Tegelikult õppisin ma programmeerimise selgeks ainult selle pärast, et saaksin osaleda vastavatel olümpiaadidel. Mingit muud põhjust ei ole ning kuni siia maani ma oma programmeerimisioskusega mingeid tarkvaravidinaid ei kirjuta ja ei kavatse seda teha ka tulevikus, sest lähen edasi õppima füüsikat. Muidugi tuleb programmeerimisoskus elus kasuks, aga oma tulevikku ma tõesti sellega seotuna ei näe.

Mis on sinu jaoks see huvitav, mida sa meelsasti vabal ajal teed?

Vahepeal oli mul selline periood, kus ma lugesin suhteliselt palju ilukirjandust ja filosoofiat. Samuti, nii palju kui aeg lubab, püüan ma hoida head füüsilist vormi. Näiteks talvel üritan võimalikult palju suusatada ja mul on selleks head võimalused. Nimelt kilomeetri kaugusel minu kodust Lähtel asub väga hea suusarada. Suvel püüan tegeleda orienteerumisega ja neljapäevakutel (orienteerumisspordi rahvaüritus) kaasa lüüa.

Oled selgelt spetsialiseerunud reaalinetele, aga kuidas sa suhtud humanitaarainetesse? On need siis tõesti nii erinevad?

Ma arvan, et neid ei anna eriti hästi reaalineteaga siduda, küll aga võib üks inimene tegeleda mõlemaga ja nautida mõlemat ühtemoodi hästi.

Kas sina oled see inimene?

Jah, ma arvan, et mina seda teen.

Sinu taseme juures, kus sa õpid mitukümmend tundi nädalas iseseisvalt juurde, loed ning lahendad ülesandeid, võib tekkida olukord, kus tead õpetajast rohkem. On see sinu arust normaalne, et õpetaja ei peagi kõike teadma, või üritad sa oma teadmisi kuidagi neile nina alla hõõruda?

Ei, ma ei ole ülbitseja tüüp. Aga see on tegelikult tõesti niimoodi,

et kui me võtame 12. klassi matemaatika lõppvooru ülesanded ja paneme Eesti kooliõpetajad neid lahendama, siis ma ei kujuta ette, et nad suudaksid konkureerida nende õpilastega, kes on absoluutne tipp. Ning see on ka loogiline, sest need õpilased teevad tegelikult tohutult tööd, see on harjutamine, mitte haridus. Just nimelt harjutamine.

Sinu puhul küll seda probleemi ei ole, et sul mõni hinne halb oleks, aga lihtsalt põhimõtteliselt, kumb on sinu arvates tähtsam, kas hinne või teadmine?

Minu arust hinded näitavad õpilase distsiplineeritust. Hinnete ja teadmiste vahel ma paralleele ei seaks. Mina ei pea hindeid tähtsaks ja ei rabele nende pärast kunagi, see kajastub ka minu enda hinnetes.

Kas selle aja jooksul, kui sa oled tegelenud olümpiaadidega, on olnud ka raskemaid hetki, kus sa oled kavatsenud käega lüüa ja oled veidi nõrдинud olnud?

Jah, selline hetk oli umbes aasta

tagasi, kui ma olin pool aastat valmistunud rahvusvahelise matemaatikaolümpiaadi võistkonda saamise nimel ja jäin esimesena võistkonnast välja. See oli üsna suur pettumus, aga seda tasakaalustas see, et ma sain füüsika võistkonda. Muid suuremaid tagasilööke küll ei ole

olnud. Tegelikult ma ei võistle võidu nimele. Mind ei häiri see, kui ma ei ole võitja, vaid mõni koht tagapool.

Sa oled nüüd ühe aasta rahvusvahelisel olümpiaadil käinud ja näinud teiste riikide osavõtjaid. Kuidas neid kommenteerid, on seal puhtalt geeniuste paraad?

Eks see alusmaterjali omandamine nõuab muidugi teatavat tööd, aga teatud tingimustes hakkavad seal need andekad välja tulema küll. See töö, mida tehakse, on riikide kaupa väga erinev. Näiteks hiinlased teevad enne pool aastat spetsiaalset treeningut.

Milliste riikide esindajad on kõige tugevamad?

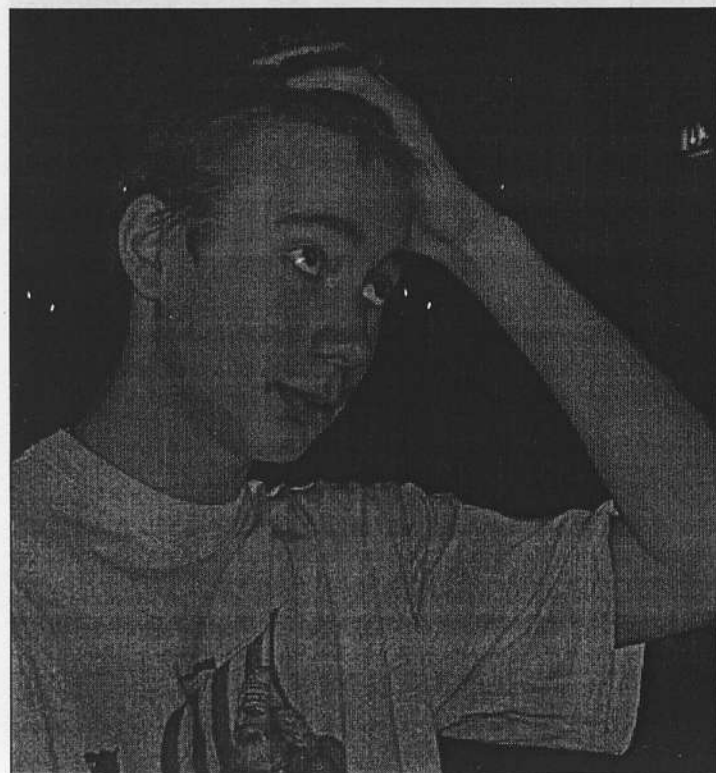
Eks hiinlased ongi kõige tugevamad ning nad esindavad paljusid riike. Nende käes on liidripositsioon kõigis reaalarvutes: nii füüsikas, informaatikas kui ka matemaatikas.

Jätsin ennist mainimata, et vestluse juures istub ka Riho Taba, kes viimaks sõna sekka ütleb: Nagu me aru oleme saanud, on sinu põhiaineks ikkagi füüsika. Mis on mõjutanud sellist valikut?

Juhuslikke tegureid on suhteliselt palju. Esiteks on mõjutajateks loomulikult tulemused, kas need vastavad ootustele ja vastavalt nendele saab ümber hinnata oma eesmärgi. Näiteks eelmine aasta oli üsna segane seis, et kas ma teen põhjalikumalt edasi matemaatikat või füüsikat, ning siis esitas oma argumentid Madis Reemann, mistõttu ma mõtlesin tõsiselt järele ja hakkasin asju veidikene teise nurga alt nägema.

Ja vestluse lõpetab Riho: Millised on sinu eesmärgid selleks aastaks?

Mul on ainult üks eesmärk ja selleks on saada rahvusvaheliselt olümpiaadilt võimalikult kõrge koht.

Ülle Seevri jõuallikad on naer ja päike

Merli

Millise inimesena te ise ennast kirjeldate?

Ma olen tolerantne, emotsionaalne, tempokas, hea suhtleja ja mulle meeldib, kui inimesed peavad kokkulepetest kinni. Mulle meeldib ka, kui õpilased räägivad. Ma olen usaldav ja ma võin ka lihtsatest asjadest vaimustusse sattuda. Ma olen optimistlik ja mulle meeldib inimesi kiita. Mulle meeldib ka pingevaba õhkkond ja rõõmsad inimesed.

Miks hakkasite õpetajaks?

Õpetaja on iseenda peremees. Õpetajana saab ennast pidevalt täiendada ja õppida midagi uut, sest õpilased esitavad mulle küsimusi ja kui ma neile vastata ei oska, pean ma vastuse välja uurima ning pärast seda olengi ma midagi uut teada saanud.

Milliseid raamatuid soovitate lugeda?

Kasulik on lugeda S.P. Huntingtoni üldharivat teost "Tsiivilisatsioonide kokkupõrge ja maailmakorra ümberkujundamine". Endaga paremaks toimetulekuks soovitan lugeda Corey raamatuid "Esmatähtis esikohale" ja "Väga efektiivse inimese 7 harjumust". Veel soovitan E.Hamiltoni "Antiikmütoloogiat", A.Christie romaane ja Saint-Exupéry "Väikest printsit".

Mida te arvate väitest "Elu on kool. Kool on elu."?

Ma arvan, et see on õige, sest inimene õpib kogu oma elu. Kooli ei saa käsitleda ühiskonnast eraldi.

Mida te soovitate treffneristidele, kes soovivad

keskkonnakaitsealastes organisatsioonides osaleda?

Eesti Looduse Fond korraldab igasuguseid projekte, milles osaledes saab informatsiooni keskkonna kohta ja saab ka inimestega suhelda.

Millised on teie soovitud treffneristidele, kes soovivad lihtsalt elus edasi jõuda?

Tuleb osata oma aega planeerida. Tuleb osata loobuda. Kõiges ei pea olema kõige parem. Vabadel hetkedel tuleb osata puhata. Üksteise vastu tuleb olla tähelepanelikum. Tuleb mõelda oma tervisele ja jälgida, mida sa sööd, kaua magad. Veel tasub meeles pidada, et endaga ei tohi minna konflikti ja et naer on väga hea ravim kõige vastu. Millega te vabal ajal tegelete?

Ma loen raamatuid, käin reisimas, kasvatan ise lilli ja käin operette vaatamas.

Kus te reisimas olete käinud?

Ma olen palju käinud Põhjamaades. Veel olen käinud Küprosel ja Eesti saartel. Ungaris käisin päikesevarjutust vaatamas. Paljudest riikidest olen lihtsalt läbi sõitnud.

Kui te satuksite Robinsoni kombel üksikule saarele, mida te siis teeksite?

Hakkaksin mõtlema, kuidas kõige paremini olemasolevaid ressursse kasutada.

Mis operette te olete vaatamas käinud?

Ma olen näinud "Lõbusat lesket", "Montmartre'i

kannikest", "Mister X-i" ja "Minu veetlevat leedit".

Mis on teie lemmikvärv?Miks?

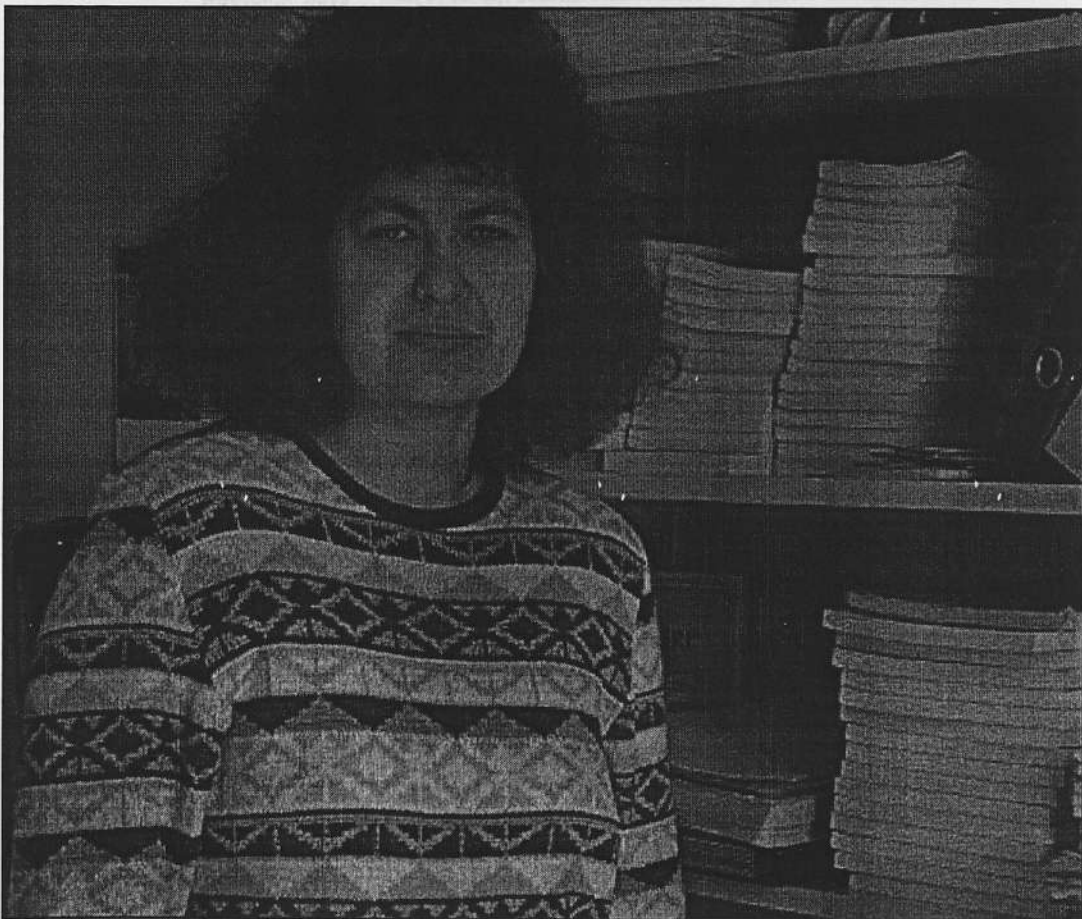
Mulle meeldib kollane, sest see sümboliseerib päikest. See on soe ja pehme ning tuletab mulle tibusid meelde.

Mis teie lemmiklilled on?

Maikellukesed.

Mida tahate oma elus veel korda saata?

Ma loodan tulevikus rohkem reisida ja veel tahaks ma autojuhtimist selgeks saada.

Ülle Seevri armastab lugeda

Aega läheb, aga asja (süüa) saab

Tanel

Päris alguses, kui oli juttu siia kooli maabuvast toitlustusfirmast, tekitas see küll (minus vähemalt) mõtte, et kui firma peatoitlustuskohas Tartus pakutakse peamiselt kiirtoitu, suudab see siis täisväärtuslikku koolitoitu pakkuda? Aga näe, ehkki esimene sööklapäev ei lõhnanud kuigi isuäratavalt, läks söögikoht ühel hetkel käima ja nüüd toimib täiel aurul.

Ninaesine

Tegelikult ei tohiks me ju millegi üle kurta: iga päev saame korralikku sooja sööki ilma tavasööklates tuntud "lisanditeta"; tihti on ka mingisugune üllatus juures nagu õkolaad, kõrrejook, kohuke vms. Kuid toitudel on üks häda – nad on monotoonised, korduvad nädalast nädalasse ning nii terve perioodi jooksul. Muidugi võib iriseda ka toiduportsjoni üle, kuid sellise rahaga on üldse raske toivat menüüd teha.

Müts maha peakoka ees!

Kust mõtlete uusi toite välja?

Peakokk: "Küsin oma lastelt, mida nemad süüa tahaksid, ja nii need toidud sünnivadki."

Miks korduvad toidud kogu perioodi jooksul?

Aga mida te siis süüa tahaksite? Siin pakkusime riisi – ei tahetud, pakume suppi – ka ei taha.

Kust saate raha erinevate lisandite, nagu kõrrejoogi jms. jaoks?

No mul on tutvused hulgimüügifirmadega ja kuna koolisööklad on üldjuhul vaesed, saamegi selliseid tooteid odavamalt.

Vihane tibi

Teenindus on korralik, toidutõstjad viisakad, ent on üks neiu marmiidi ääres, kes alati

vihase näoga toitu taldrikule tõstab (korrektseks seejuures!) ning kord kuus leiab tema käes oma otsa ka mingi hulk nõusid... Sellise torssis näoga oli ta ka sel hetkel, kui Miilang peakoka käest intervjuud võttis.

Ent mis aga kellelegi ei meeldi, on see, et kui mõni õpilane natuke hiljem lauda jõuab, on supp suure kausi sees juba otsas. Või pole igas lauas suppi. Miks see nii on, küsisime söökla töötajate käest. "Suppi on mõeldud suurde kaussi 800 ml, mis tähendab, et igale inimesele lauas läheb 200 ml. Aga selles olete te küll ise süüdi, et esimesed inimesed võtavad endale rohkem ja pärast teised jäävad ilma!" ütleb letitöötaja. "Paneme suppi vähestele laudadele sellepärast, et kunagi me ei tea, kui palju rahvast parasjagu tulemas on ning ega's me seda allesjäänud suppi teist korda enam serveeri. See oleks puhas raiskamine."

Seda, miks viimasel ajal saab ka magustoidu ja joogi marmiidist, pole vist vaja hakata selgitama.

Põnevaid vestlusi puhvetijärjekorras

See on koht, kus pidevalt looklevad söögivahetundide ajal pikad järjekorrad. HTG kantselei andmetel on talongigasööjate arv pidevalt kõikunud 150 ümber ja seega ostab enamus oma toidu justnimelt puhvetist. Miks? Sest seal on suurem valik ja suuremad portsjonid, räägivad õpilased. Üks teenindaja, kes seal leti taga rassib, ei paista kedagi segavat. Olevatki parem – järjekorras saab sõpradega vabalt juttu puhuda, räägib enamik küsitletuid sama juttu. Enamikule õpilastest sellised järjekorras seismised siiski ei meeldi. Ka teenindaja ise pole sellise kiirtootamise vastu. "Olen

samasugust tööd teinud aastaid restoranis ja baaris," ütleb ta. Menüü on mitmekesine. Kõiksugused praed, pannkoogid, saiakesed, puuviljad, külmad ja kuumad joogid, taimetoitlastele on ülessoojendatud külmutatud juurvili. Viimane on ainuke välismaa kraam, muu juur- ja köögivilja olevat 100% kodumaine, räägib peakokk. Tihti saavad pikkade järjekordade tõttu mõned nimetused toitu otsa. Kehtib põhimõte – kes ees, see mees.

Meil on ikka kõvasti vedanud, et HTG-s tehakse süüa kohapeal, mitte ei veeta konteineris kohale. Enamik, kes on siin valmistatud toitu sõnnud, kiidab seda. Kes veel ei ole, see võtku seda artiklit kui soovitus. Sest siinne toit on häa!

Märtsis käis koolisööklate konkursi raames sööklat hindamas Ettevõtlike Daamide Assotsiatsiooni (EDA) üks liikmetest, Tartu abilinnapea Laine Jänes. Miilang tegi temaga intervjuu:

Kuidas maitstes teile toit?

Toit maitstes väga hästi – sel päeval pakuti oasuppi, mille väljumis kui ka sisu olid suurepärased. Kissell kahjuks oli tükki.

Kuidas tundus teenindus?

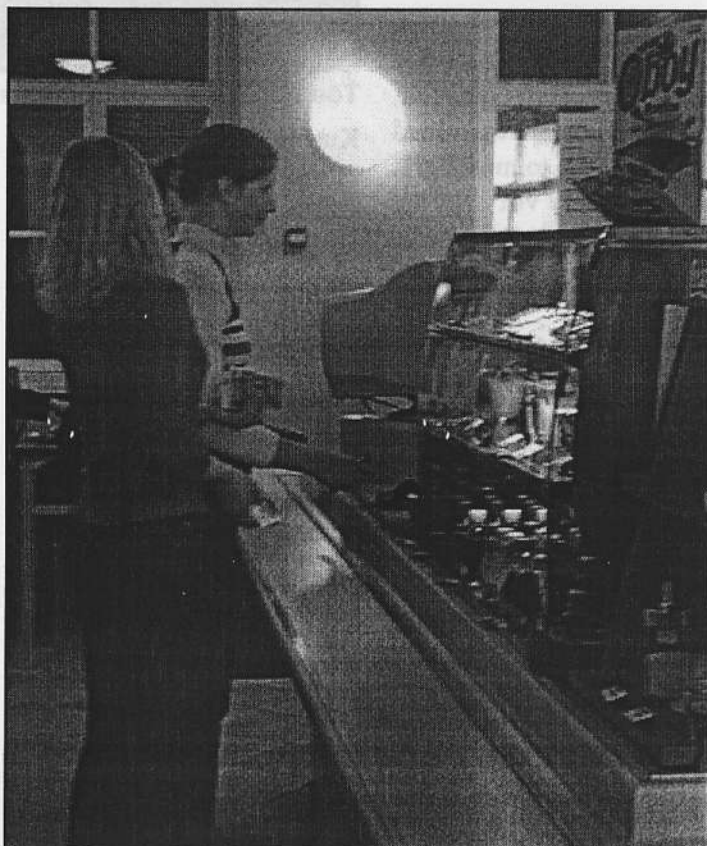
Teeninduse kiiruse ja kliendi märkamisega võib küll norida, kuid tulin väljaspool kooliõpilaste järjekorda vaheajal, seega oli palju rahvast, keda teenindada.

Mida kiidate/laidate?

Meeldis üldine puhtus, kord, teenindajate kena riietus. Käisin ka köögipoolel, kus ei torganud midagi halba silma.

Kas teie arvates vastas toidu kvaliteet ja kogus antud hinnale(14.-)?

Hind ja kvaliteet sel päeval olid küll tasakaalus.

Õiget momenti tabades saab toidu kätte ka ilma järjekorrata.

Punk - elus või surnud?

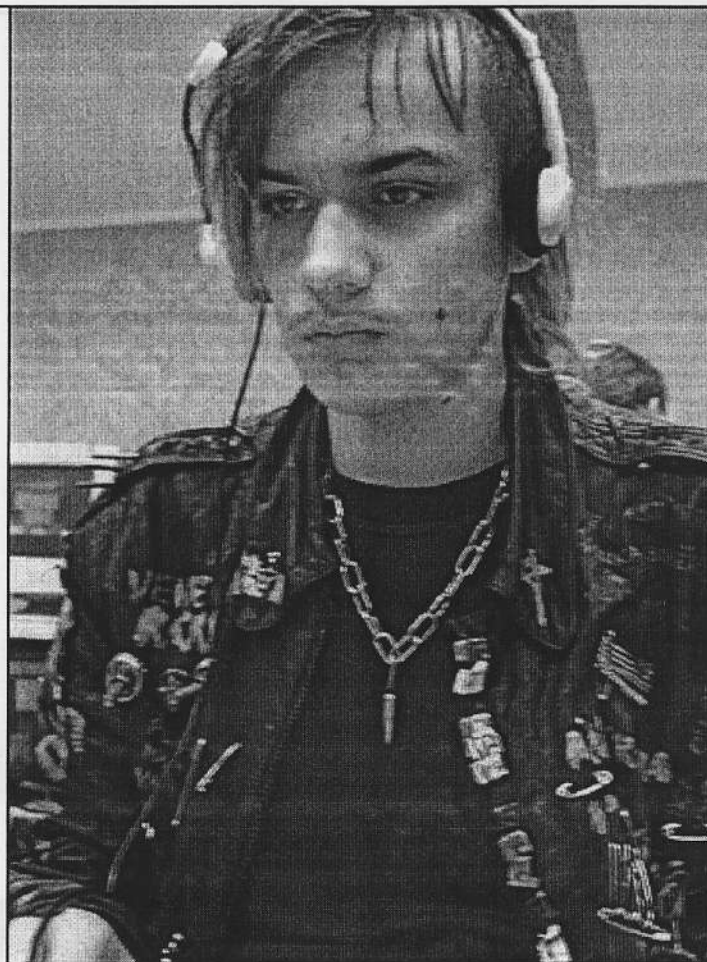
Reimo

Mõistet „punk“ kasutati juba 1960. aastatel USA-s nn. garaapibändide kohta. Need olid briti rock'ist innustust saanud algajate bändid, mille liikmed olid siiralt veendunud, et rokkmuusikas pole pillimänguoskus eriti oluline. Seetõttu tuligi paljudel neist salvestada oma muusikat garaapides, kuna stuudiobosside arvates oli tase kehvavõitu. Erilist kommertsedu nad mõistagi ei saavutanud.

Tavaliselt loetakse aga pungi sünniajaks ja -kohaks ikkagi 1970. aastate algust ja Londonit. Punk-rock'i laiemgi tunnus sai alguse Inglismaalt ja seda aastal 1976. Just sellest ajast on pärit tuntuim punkansambel läbi aegade- Sex Pistols.

“Minust ei saanud punkarit. Ma sündisin sellena. Punkariks sünnitakse. Jah, tahtmine oli tükk aega olnud ja lõplik otsus toimus 2001. aasta sügisel, vot siis sai minust punkar,” räägib meie kooli punkar **Markus Merilai**.

Punk jõudis Eestisse 1970. aastate lõpul, ent mõnigi mees oli punkar juba enne seda (näiteks Aleksander Müller). Erinevalt punkliikumise algusaegadest Inglismaal ei väljendanud esimesed Eesti punkbändid sugugi vaid ühe ühiskonnakihi protesti, nende taust oli vägagi erinev – näiteks koosnes Propeller (1979) tolle aja Eesti ühtedest tugevamatest rokkmuusikutest, Sülf (1978), millest hiljem kasvas välja Päratrust (1980), moodustus

Tõelist punkarit iseloomustab silmatorkav välimus

Kunstiinstituudi tudengitest. ”Punkarlus tähendab ka sõbralikku suhtlust alkoholiga,” teab rääkida meie kooli punkar Markus Merilai, ja lisab: “Me protesteerime läbi muusika. See on kooselu ilma juhita! Anarhia!” Inimesed, kes pungi juurde sattunud, võtavad selle ideed kiirelt omaks ja hakkavad neid järgides ka vastavalt tegutsema. Kuna punk on ühiskonna juhtivate kihtide poolt kehtestatud normide ja võimu (eriti aga võõrvõimu) vastu, siis kandsid ka Eesti punkarid endas protesti riiki valitsevate inimeste ja nende tegemiste vastu.

Punkarid väljendasid ennast

mitmesuguste asjade kaudu. Põhiliseks märgiks, mille

järgi punkarit ära võis tunda, oli tema riietus. See erines teistest totaalselt ning torkas tänavapildis lausa kilomeetri kauguselt silma. See oli omamoodi šokk – vastuhakk totalitaarsele riigile ja üheülbalisele massikultuurile. Kui ikka keegi punk-riietuses tänavale läks, siis päris tihti ta ka kinni võeti ja miilitsasse viidi. “No mina püüan koolis vältida väljakutsuvat riietust. Ütlemist on olnud õpetajatega, õppealajuhatajaga, aga klassikaaslased suhtuvad hästi. Noh, rullnokat näiteks vahel tulevad midagi ütlema

ja ärplema. Samuti naerdakse meie stiili üle. Vanemad suhtuvad minusse hästi, sest nad aimasid, et minust selline saab,” räägib Markus. Punkarite üheks atribuudiks oli juustest püsti aetud hari ning kui miilits kedagi sellist kätte sai, siis aeti pea paljaks. “Pea paljaks pole aetud,” naerab Markus. “Aga mendid on vahel kiusanud jah, ikka see riietus jääb neile ette. Lisaks riietusele oli ja on punkari eneseväljendusviisiks ka punkmuusika, mida võib ju pidada ka rokkmuusika üheks alaliigiks. Osa punkaritest lihtsalt kuulas ja nautis seda, teised tegid aga ka ise bändi. Oma lihtsuse ja protestivaimu tõttu sai nende esmaseks muusikastiiliks enamasti just punk-rock, mille puhul tuleb rohkem kui ühegi teise rokkmuusika alaliigi juures rõhutada selle põlgust ühiskonna juhtivate kihtide poolt kehtestatud normide vastu.

Suurem pungivaimustus ENSV-s sai alguse sellisest bändist nagu Propeller (1979). Olgugi et nende punk mõjus pigem rõõmsa pilana, oli see tollasele võimule siiski liig – noorte hulgas väga populaarse ja erinevalt enamusest teistest tollastest punkbändidest üsna sageli ka avalikuks ülesastumiseks loa saanud ansambli tegevus keelustati aastal 1980. Siiski suutis Propeller anda pungile mingi sügavama tähenduse kogu tollases Eesti ühiskonnas.

1984. aastal alustanud Vennaskond ja 1986 tekkinud J.M.K.E on praeguse aja

tuntumad punkbändid.

Viimaks leidis Eesti punkliikumine kajastamist ka trükisõnas, ajakirjanduses ilmusid mitmed palju vastukajasid põhjustanud artiklid. Muidugi, nii nagu peaaegu kogu ühiskond, kannatasid ka need kirjutised kommunistliku ajuloputuse all. Punkarid ja eriti Villu Tamme oma lauluga "Tere, Perestroika" on justkui kogu vabadusvõitluse ja laulva

revolutsiooni sümbolid.

Need aastad (1988-1991) olidki tegelikult kogu eesti punge tähetunniks, ja õigusega, sest oli ju nüüd Eesti rahvas saavutanud selle, mille eest punkarid seisisid. Villu Tamme oli rahvuskangelane. Toimus ridamisi suurejoonelisi punkrocki kontserte, esimesed Eesti ansamblid käisid esinemas Läänes, punkbändid osalesid üle-

eestilistel kontserttuuridel.

Aastal 1991 sai alguse ka Psychoterror, kellest alates võibki rääkida uuest perioodist Eesti punge – punk muutus jälle ühiskonna (nüüd juba selle uue) kriitiliseks. Eks see Eesti punk soigus ikka vähehaaval edasi, laiemale kuulajaskonnale ja kõmuajakirjandusele pakkusid pinget vaid juba tuntud tegijad Vennaskond Tõnu Trubetsky'ga eesotsas, Villu

Tamme ja J.M.K.E. ning mõningad näiteks kas või Operatsioon Õ või Psychoterrori skandaalimaigulised teod. "Bändiga tegelen. Sel on raske nimi, aga nuh, lühendatult oleks see Vene Mantel. Ja kui ma midagi öelda tahan, siis teen seda muusikaga," vastab Markus küsimusele, et millega ta veel tegeleb.

Allikas:

www.punk.dumpclub.ee

Külm aprill soosib karupükse

Mari

Jah, olid ajad, olid ajad. Ajad, mil karupüksid olid veel moes. Praegu aga arvatakse, et need on ajast ja arust. Üritatakse iseennast veenda, et karupüksid sügelevad ja kukuvad jalast ära ning on ebapraktilised. See pole nii!

Karupüksid on eelkõige mugavad, soojad ja villased, põhjamaiselt karedad. Ainult karupükstes saab tunda end tõelise põhjamaalasena. Tõsi küll, mõnele vanema põlve esindajale meenutavad karupüksid ehk hoopis midagi muud – stagnaatega nimelt. Ettevaatust, see on ebaõige mõttekäik! Aeg on karupüksid mälestuste rüpest välja tirida ja anda neile väärikas koht meie tänases päevas.

Karupükse tuleb võtta sellistena, nagu nad on. Selleks tuleb mõista nende tõelist loomust. Tuleb alustada nimest. Miks liitsõna karupüksid? Seepärast, et neid jalga tõmmates tunneb inimene end nagu mõmmik soojas koopas ja näeb sedamoodi ka välja. Karud on muinasjuttudest tuntud kui heasüdamlikud ja rahumeelsed loomad, tihti küll

natuke juhmid, kuid igal juhul head loomad. Pükste healoomulisuses ei tohiks aga keegi kahelda: kuidas muidu selgitada tänapäeval selle riideeseme laialdast levikut?

Kõigest eelnevast järeldub, et karupüksid on oma olemuselt head. Tegelikult pole mingit kahtlustki, et nad on head, sest oi, kui palju inimesi on tänu neile päästetud!

Valupunktide juurde tagasi tulles - uuringute käigus on ilmnunud, et karupüksid tekitavad käimishäireid. Igale probleemile leidub lahendus! Tänapäeva modernses maailmas saab ju ometi kasutada peenekoelisemat lõnga, kas või mohääri ning teenuse pakkujalt tellida suurema numbri. Viimasel puhul tuleb olla valvas: muudatused ei tohi hävitada karupükste identiteeti.

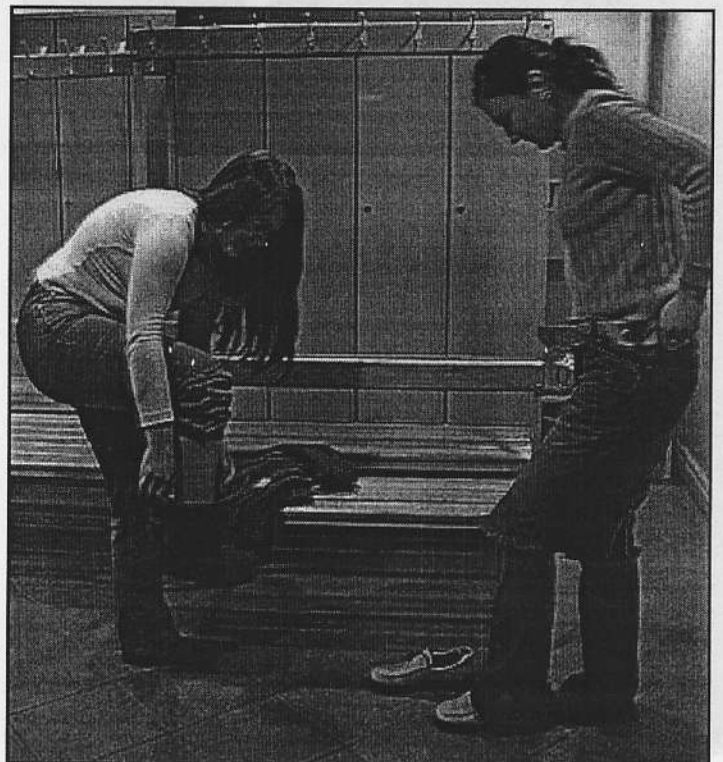
Kutsun kaaskodanikke üles aktsepteerima karupükse ühiskonna täieõigusliku osana ning takistama selle haruldase liigi väljasuremist.

Mis värk oli tüdrukute riie vahetamisega?

Kadri

Kui paar nädalat tagasi kehalise tundi satuti, jäid paljud neid, imestunud nagu peas ja kehalise riie kott käes, nõutult seisma, nähes tüdrukute riidesruumist pärit kappe koridoris. "Kas siinsamas aatriumis viskame pesu ümber?" oli kohe esilekerkiv küsimus. Aga samas - miks mitte? Tegelikult polnud aga asi nii hull, vaid poisid olid nõus oma ruumi ka meile

laenama. Tuli ainult mõni minut oodata ja neid said dressid selga – botased jalga. Hiljem oli võimalus ennast isegi pesta poiste duši all, mis polnud küll eriti ahvatlev, aga ajas asja siiski ära. Meist mitteteadmata põhjustel oli seega võimalus kas vahetada riideid koridoris või kasutada poistega ühist ruumi – treffneristide hulgas hakati naljatades tekitama poleemikat selle üle, et kas ei peaks mitte meie koolis jagama tasuta kondoome?

Segaduses treffneristid aatriumis riideid vahetamas

Viimne treffoonia ehk Treffneri kooli viimased päevad

Piibe

Kui Ag(n)e(s) ja Madis poleks parunihärrat ja püha isa otsustavalt seljatanud, oleks reliikvia härmakate kätte langenud.

Kujutage ette: 1. aprill 2003. Htg koridor. Sinu peas saksa keele artiklid: der, den, dem, das, des... ei puhhhh! ei olnud.... ja järsku hüppavad kuskilt välja Keenberg ja Pähno. Mõlemal põnevusest põlevad silmad peas, ruttavad mööda koridori nii käbedalt nagu oleks kooli ees lennuk maandunud või kuskil kommirahet sadama hakanud. Siht on neil silme ees ja sädistavad nagu väikesed tüdrukud. Neil on TOHUTULT PÕNEV! Seda on kaugelt näha. Ja siis tuleb sul meelde – ah jaa see on ju täna, kui meie oma aulas

Vaga vend ja õde

reliikvia pärast kalkema hakatakse! Sinna poole nad ruttavadki.

Artiklid ei lähe järsku enam korda ja juba sa oledki aula suletud uste taga ja mitte

vorstisaba moodi järjekorras, vaid võitlised varbaid kaalule pannes ja rusikaid appi võttes oma võimaluse eest etendust vaatama pääseda. Uskumatu! Selline rahvamurd. Vaevalt et kirjanduse õpetajad on lubanud järgmisel päeval etenduse kohta sisukontrolli teha. See on ikka õpilaste huvi - näha vähemalt ükskord aastas neid tahvli-ees-taitlejaid päriselt "kääksuvel lavalaudadel" üles astumas ja komejanti tegemas. Vanad olivad, kes mäletavad eelmisest aastast Väikest Ojaveer-Nõida, juba teavad, millega tegu, aga kuuldused meie oma superstaaridest on ka kümnendike sekka levinud.

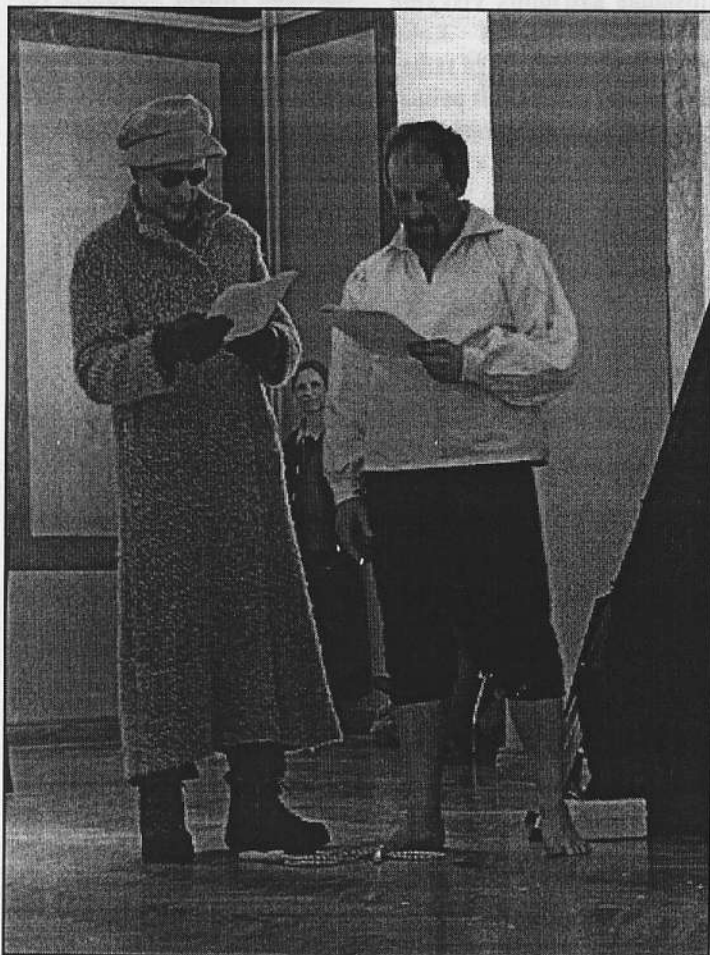
Ja siis see algas...

Lugu iseenesest oli väga hästi paigas. Suurepärase lavakujundus, dekoratsioonid, kostüümid. Väga lihtne oli aru saada, et remondiredel seekord kuusepuu osa täitis. Kõik kohustuslikud "Viimse reliikvia" elemendid olid loomulikult ka sees:

Tundeline armastajapaar, kirgi kütavad võitlusstseenid, Ivo Schenkenberg ja tema machod, külatädikesed ja nunnad, isegi hobused olid kohal! (Huvitav, kas need toikad ka hobuse moodi hirnusid? Hästi ei kuulnud.)

Hämmastavalt vahvad olid kõik osatäitjad. Paratamatu on see, et tavaliselt kangastub õpetaja isik kõigile range, isegi õela tädina, kes on kibestunud ja ei suuda millestki rõõmu tunda. Meie õpetajad lükkasid selle arvamuse ümber. Kindlalt ja lõplikult! Nii suurt entusiasmi ei kohta just eriti tihti. "Ausalt öeldes meie näiteringile teevad nad pika puuga ära!" oli ühe 11. klassi õpilase esimene kommentaar pärast etendust.

Tal oli omajagu õigus. Nad lihtsalt särasid. Eriti uhkelt muidugi esipaar- Age ja Madis. Uskumatu kuidas kirjanduse õpetaja suutis mängida naiivset blondiini. Alla ei jäänud tema armastatu, kes silmnähtavalt nautis kõike, mida tegema pidi. See on arusaadav, sest võib olla üsna mõnus grillkana järada ja kõigile teistele piki pead virutada. Võitluskaaslaseid talle jagus: kõik kooli "paremad pojad" olid relvamehi mängima pandud. Ühe rind rohkem kummis kui teisel. Näiteks Herr Wöflingul, kes oma teksti suurepäraselt peast teadis (vastupidiselt paljudele teistele,

Ka väliseesti onu saabus külla

Kõigi reliikviade päästja

kes terve etenduse ajal lehekülgi lappasid, aga ega see ei seganud – ju nad lehvitasid endale tuult) ja oma muheda ohmu olekuga publikut naerutas.

Suu vajas ammuli, kui **vaga vend ja õde (ehk siis huvijuht ja õppealajuhataja)** lavale astusid. Tundus et nemad on küll kodus 7 korda edaspidi ja tagurpidi “Reliikviat” läbi vaadanud ja kõik vajalikud nõksud omandanud, mis rollis vajalikud. Või tuli see neil loomulikult? Võib-olla direktiooni koosolekud näevadki sellised välja nagu jutuaajamised laval malelaa taga? Kes teab... Jäägu see nende ametisaladuseks.

Saladuseks peab jääma vist ka see, kust härra **Ivo-Ott OjaBerg** (või **SchenkenVeer**) endale nii vahva kasuka ja helklevad päikesepillid oli hankinud. Jäi mulje, et väliseestlasest onu on külla saabunud. Väike elevus tekkis. Vahepeal oli muidugi aru saada, et ta sealt kaugelt välismaalt (loe: direktori kabinetist) polnud proovidesse jõudnud ja ei teadnud täpselt, kus istuda või

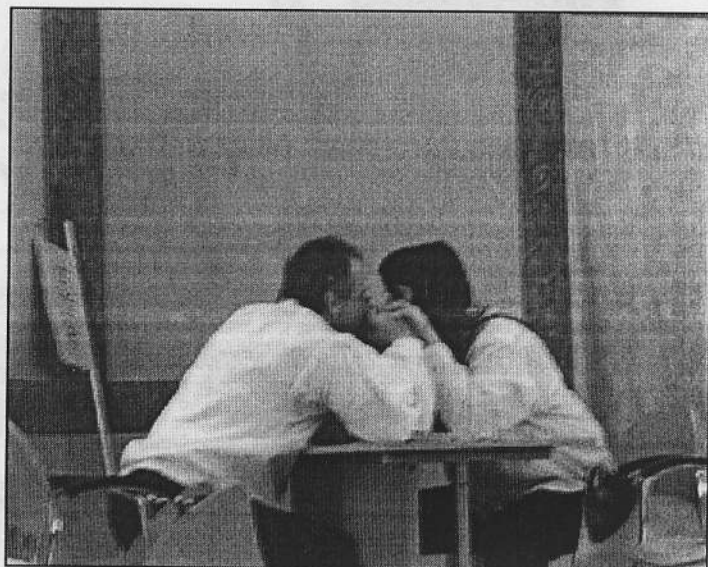
kuhu astuda, aga kui lavakaaslased ärevalt “Ott sinu kord!” sosistasid, siis läks edasi juba kui lepase reega. Sama uhketes rõivastes astus publiku ette ka **Jürgenstein**. Tema üllas ilme, kui ta silmi kinni pigistades imekaunist Agnest märkas, pani rahva rõkkama.

Naeru ja nalja nabani jagus siis, kui toatüdruk **Keerberg** oma debüüdi tegi. Kostüüm, grimm ja intonatsioon loomulikult karakteriga kooskõlas. Tegelikult kõigil neil, mis tähendab, et tegemist juba pool-professionaalidega. Hindeks 5+!

Väga vahva ja vallatu oli! Tekkis küsimus, miks kooliteatrite liikumine, mis muidu väga populaarne, õpetajaid piisavalt pole kaasa haaranud. Meil oleks küll üks väga vahva trupp välja panna. Või pole teistes koolides selliseid õpetajaid? Võime tõesti rõõmsad olla, et meil sääraseid tegelasi leidub. Neid, kes vähemalt mõneks hetkeks selle kardetud õpetajarüü seljast viskavad ja ennast vabaks lasevad. Kes ütles, et kuivikud? Söögu oma sõnu!

Kuulduste järgi juba eelmisel aastal õpilasi vaimustanud, alati särav - õp Keerberg!

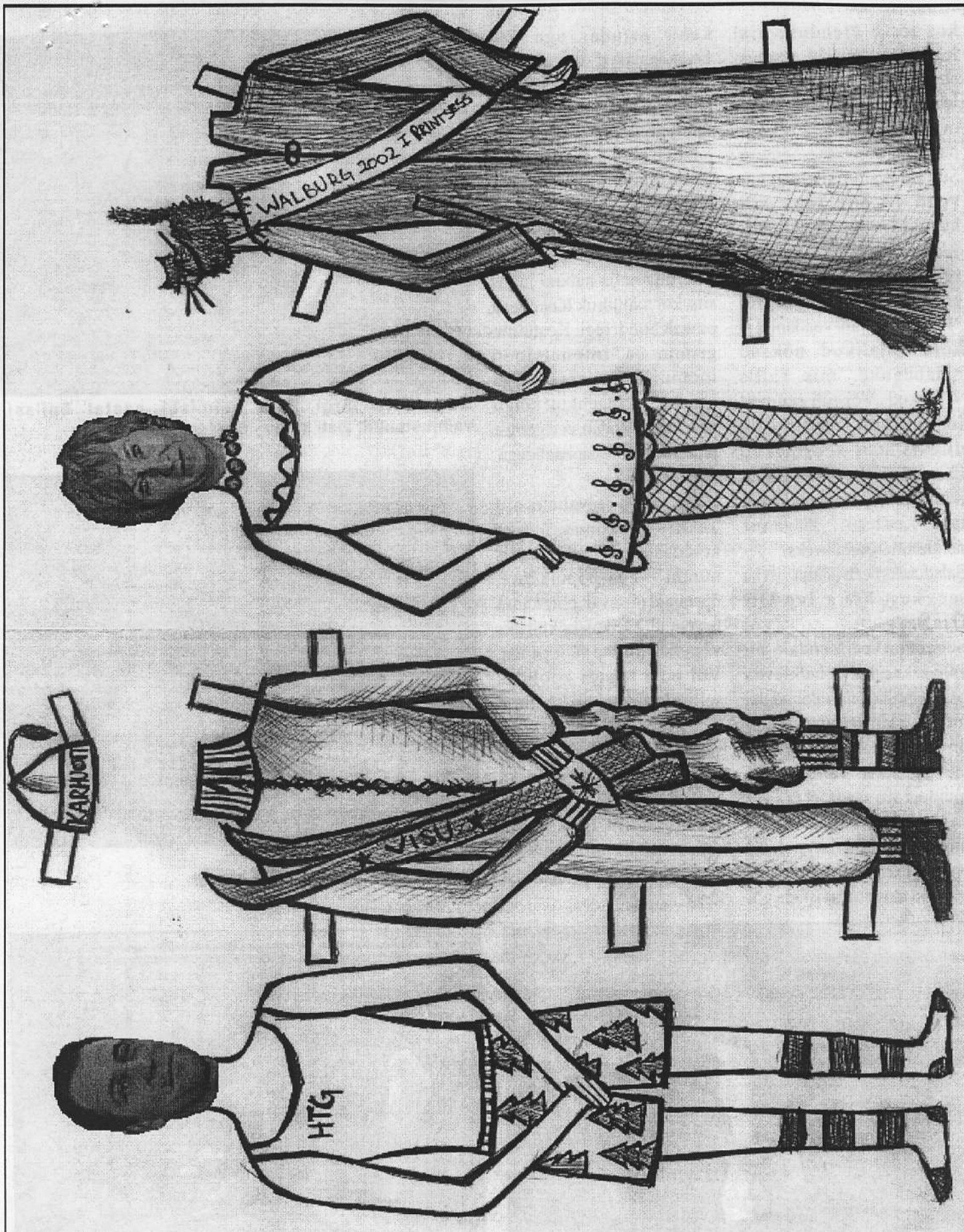
Armastajad liha järamas...
Oleks te vaid nende jalgu näinud!

Lähme sõidame... ainult hoia kinni!

13. õ klassi näitering - väsinud, kuid õnnelik

Peatoimetaja: Triin Visnapuu

Toimetuse: Tanel Palusoo, Mari Kalkun, Ivo Kund, Mihkel Järveoja, Kaisa Holsting, Kadri Mehevits, Piibe Kolka, Reimo Rehkli, Merli Tõnts, Ploomi Mehu

Foto: Mari Kalkun

Nukud: Kertu Moppel

Küljendus: Ivo Kund

Juhendaja: Age Salo

miilang

AASTAST 1925